

Kvennablaðið kostar 1 kr. 50 au. inn-
anlands, erlendis 2
kr. [65 cent vestan-
hafa] $\frac{1}{2}$ verðsins
borgist fyrirfram, en
 $\frac{1}{2}$ fyrir 15. júlí.

Kvennablaðið.

Ókeypis áskrifðag
bundin við árs-
mót, ógild nema
komin sé til á-
get. fyrir 1. okt.
og kaupandi haf
borgað að fullu.

21. ár.

Reykjavík, 30. október 1915.

Nr 10.

Friðarsendinefndin frá Haag.

Á þessum tímum er orðið friður og friðarnefnd bitrasta háð, undir því ástandi, sem nú ríkir í heiminum, og einkum og sér í lagi eftir þeim hugsunarhætti, lífs-reglum og siðfræði, sem nú virðist ráða mestu og gagntaka þjóðirnar.

Það er því stór og mikill veraldar-
viðburður í sögunni, að konur skyldu þora að bjóða til friðarfundar í Haag á því herrans ári 1915. Og enn þá ólíklegra og merkilegra var það, að þrátt fyrir stríð, blóðsúthellingar, vopnaglamur og alls-
konar siglingabönn og torfærur, þá skyldu mörg hundruð kvenna víðsvegar úr heim-
inum, margar jafnvel frá styrjaldarþjóðun-
um, koma saman á fundarstaðnum, og að lokum skipa friðarsendinefnd af konum, sem heimsækja skyldi alla þjóðhöfðingja Norðurálfunnar og forseta Bandaríkjanna, til að leitast við að undirbúa samninga-
tilraunir og sættir og frið, með því að hafa áhrif á þá, sem mest völdin hafa í þessum efnunum.

Formaður þessarar sendinefndar var forseti friðarfundarins, hin stórfræga Ame-
ríska kona Jane Addams. Eiginlega skift-
ist aðalnefndin í tvær nefndir, en Jane Addams var þó höfuðið fyrir þeim báðum í raun og veru, þótt hún væri aðeins sjálf í annari þeirra. Hún og þær sem henni fylgdu áttu að heimsækja stjórnirnar í London, Berlín, Wien, Budapest, Bern, Róm og París. Í hinum hluta nefndarinnar voru: Chrystal Macmillan frá Englandi, Rosíka Schwitter frá Ungverjalandi, prófessor Emely Balch frá Bandaríkjunum og frú Remond frá Hollandi, þær áttu að heimsækja stjórnir Rússlands, Svíþjóðar

Noregs og Danmerkur. En í stað R. Schwitter, sem ekki gat komið til Rúss-
lands, af því það er í ófriði við hennar þjóð, þá var tekin friðerrafrú Ellen Palmerstjerne frá Svíþjóð, sem átti að heimsækja Zarinn og reyna að fá áheyrn hjá honum.

Í Danmörku tók utanríkisráðherrann við sendinefndinni. Í Noregi hafði hún langa á-
heyrn og samtál við Hákon konung, og sömuleiðis við forsætisráðherrann og utan-
ríkisráðherrann; þar tóku báðir þingdeilda-
forsetarnir og ritarnir á móti þeim í þing-
húsinu, en í Danmörku var það forsætis-
ráðherrann sem fyrstur tók á móti þeim þar. Í London sjekk öll sendinefndin áheyrn hjá utanríkisráðherranum Sir Edward Grey, en Jane Addams fékk ein áheyrn hjá Asquith, sem hlustaði með auðsjáanlegum áhuga á skýrslu hennar um friðarfundinn, og þær ályktanir, sem þar höfðu verið sam-
þykktar. Í Berlín tók ríkiskanzlarinn Bethman Holweg og utanríkisráðherrann á móti þeim. Í Wien tók forsætisráðherrann og utanríkis-
ráðherrarnir á móti þeim. Í Haag og Bern var það formaður sambandsráðsins, sem gaf þeim áheyrn og talaði við þær, og í Bandaríkjunum var það Wilson forseti sem tók á móti þeim. Alstaðar var þeim vel tekið, þótt mismunandi trú á erindi þeirra hafi líklega verið að finna.

Þegar Jane Addams kom aftur heim til Ameríku, eftir að hafa afhent fundarálykt-
anirnar öllum landsstjórnendum, þá tóku konurnar virðulega móti henni. Fjöldamörg kvenfjelög höfðu undirbúið móttöku-
fund handa henni í Carnegie Hall í New-
York. Þar skýrði hún frá fundinum og þeim ályktunum, sem þar höfðu verið gerðar. Einnig sagði hún frá móttökum og viðræðum sínum við stórmenni Evrópu,

sem hún hafði verið send til, að svo miklu leyti sem hún mátti og gat látið það uppi, sem þeim hafði farið á milli. Í Lundúnum hafði hún fundið Asquith og Grey, í Berlín Bethman Holweg og Jagow, í Wien Stuergh og Burian, í Búdapest Tisza, í Róm Salandra og Sannino, ásamt hinum heilga föður Benedikt XV., í París Viviani og Delcassé, í Havre, þar sem belgiska stjórnin situr Davignon, og í Haag og Bern æðstu menn borgarinnar.

Auðvitað prédikaði hún ekki um frið fyrir þeim hvernig sem ástæði, það hefði ekki þótt sæmilegt eins og nú stendur á, og líklegt að áheyrin hefði þá fengið snöggan enda. Hún varð að haga orðum sínum eins og við átti og þeir voru vanir við. En svo gat hún fléttað sín eigin orð og tilgang inn í, bæði í gamni og alvöru, svo að talsvert bragð var að. Eins og t. d. þegar hún sagði við einn forsætisráðherrann: »Yður finst nú líklega þetta ósköp heimskulegt, en þegar öllu er á botninn hvolft, þá er heimurinn svo skritinn, í því ástandi sem hann er nú í, svo okkar erindi er líklega ekki skritnara eða heimskulegra en allir hinir viðburðirnir«. Þá hafði ráðherrann slegið í borðið og sagt: »Heimskulegt? — Yðar orð eru fyrstu skynsömu orðin, sem eg hefi heyrt í marga mánuði«.

Jane Addams, sem hefir eftir embætti sínu í Chicago bezta tækifærið til að kynnst mönnum og þekkja þá — notaði einnig hæfileika sína í þessari ferð. Hún sagði áheyrendunum að byggja ekki ofmiklar vonir á þessum friðarfundi eða þessari ferð. En hún hefði tekið eftir mönnum og málum og kynst hljóðlátum straumum þjóðarviljans í ýmsum málum, einkum um stríðið, sem ekki fengi að koma fram í dagsbirtuna. Í hverju landi heyrði hún margar fleiri raddir en stjórna-anna og stórhöfðingjanna, og margir fengu það traust á henni, að þeir báðu hana að ganga fyrir landsstjórnir og biðja þær að milda eftirlitið (Censurinn) — en hún var- aðist auðvitað að hætta sér út í slíkt.

Hún hafði orðið vör við mikinn ýmugust á stríðinu hjá mörgum, sem neyddir voru til að taka þátt í því, og alstaðar voru menn orðnir dauðþreyttir á því og höfði meiri og minni óbeit á því. En hvað flokkur hernaðarvinanna var stór hluti, vissi hún ekki. Sumir særðir hermenn létu í ljósi kynlegt leyndarmál: að þeir gerðu sér að reglu að skjóta út í loftið til þess að *drepa* ekki. — Ef það er eintómt gort, þá virðist það vera sprottið af nýjum hugsunarhætti og nýrri samviskusemi.

Í öllum stórveldunum hafa friðarfélag myndast og þau gömlu starfað eftir mætti; t. d. fjórar alþektar þýzkar kvenréttinda- konur, þær dr. Anita Augspurg, Lida Gustava Heymann, Frida Perlen og Elise v. Schlumberger, höfðu samið ávarp í sambandi við friðarpingsályktanirnar, sem þær fengu Jane Addams til að afhenda ríkiskanslaranum Bethman Holweg, þar óska þær að stjórnin lýsi því yfir að hún ætli sér ekki að leggja Belgíu undir stg, ekki að vísa frá sér friðartilboðum hvaðan sem þau kæmi, og að hún leyfi þýzku þjóðinni óátalið og óhindraðri að ræða kröfur sínar og óskir, viðvíkjandi endan- legum friði.

Ekki hefir heyrst að þessar hugdjörfu konur hafi verið teknar fastar fyrir of- dirskuna. En frú Clara Zetkin, formaður- inn fyrir jafnaðarfélagi þýzkra kvenna, situr í fangelsi í Karlsruhe fyrir það að hún hafi útbreytt friðaráskorun frá friðarfundi jafn- aðarkvenna í Bern.

Já, konurnar bera hugsjónafánann hátt á lofti: »Friður, bróðerni, jafnrétti«. Það eru þeirra einkunnarorð. Karlmönnunum finst máske þessi orð vera eintóm heimska. Einu sinni höfðu þeir lík orð efst á fána sínum. En þann fána hafa þeir falið undir blóðugum mannabúkum, en í stað hans breiðir sig hátt við loft, hinn eldraudi blóðfáni myrkustu tíma mannkynsins.

Hvenær verður hann rifinn niður fyrir fult og allt?

Samhygdarkveðja finskra kvenna.

„Unionen“.

Kvenréttindafélag í Finnlandi.

Háttvirta frú Briet Ásmundsson!

Kvenréttindandafélagið »Unionen« (Sambandið), samankomið á fyrsta haustfund sinn, biður yður móttaka og flytja íslenzkum konum vora systurlegu kveðju og hjartanlega hamingjuósk með yðar nýunna kosningarrétt.

Vér höfum þá glöðu von, að þessi mikla breyting muni verða Íslandi og íslenzku þjóðinni til hamingju og framfara.

Kvenréttindafélagið »Unionen« í Finnlandi.

Lucina Hagman,
formaður.

Aldyth Huller,
ritari.

Finska Kvenfélagið »Unionen« er elsta og stærsta kvenfélagið þar í landi. Formaður þess, Lucina Hagman er stórmerk kona, ein af þeim konum, sem setið hafa á þingi Finna. Oss íslenzkum konum, ætti að vera mjög kært, að þrátt fyrir styrjöld, ritskoðun og torfærar samgöngur, skuli konur annara þjóða, muna eftir oss með hlýleika og heillaóskum og rétta oss þannig systrahendur út yfir höfin, til þess með auknum réttindum og skyldum, að auka viðleitni vora til að verða færar um að vinna þjóð vorri og landi sem mest gagn. Dálítið undarlegt virðist það, að enskar konur, finskar og sænskar skuli fylgjast svona vel með íslenzkum málum, en að danskar konur, sem sjálfar fengu þessi réttindi 12 dögum áður, skuli gleyma oss gersamlega, og það þótt að þeim hafi, bæði þá og fyrri, borist samhygdarkveðjur frá oss við sama tækifæri. Og norskar konur, sem þegar fundum ber saman, telja sig frænkur og kynsystur! Hvar er nú áhugi þeirra og samhygd fyrir slíkum málum á Íslandi? Annara þjóða konum gleyma þær ekki. En íslenzkum konum muna þær ekki eftir.

Kenning.

Þýtt.

(Niðurl.)

»Hvað er nú að?« sagði eg hissa.

Hann svaraði ekki strax.

»Það er þessi hengingar-kandidat, lögræðings-spjátrungurinn, borgarstjóranefnan — hvað varðar hann um hana Gretu!« sagði hann upp úr eins manns hljóði í gremjulegum róm.

»Jafnmikið og þú, imynda eg mére«, sagði eg með hægð.

»Gerðu þig nú ekki heimskari en þú ert, Lís!« var hið vingjarnlega svar hans. »Það ætti þá líklega að vera nokkuð annað, skyldi eg halda!« —

»Eg veit það ekki. — Eg hefi þó þína eigin sögusögn um það hvað glaður og þakklátur þú værir yfir því að hún hefði ekki einungis fyrirgefið, heldur líti líka út fyrir að hún hefði gleymt því, sem ykkur hefði farið á milli, og þótt hún nú taki á móti aðdáun annara, þá er það víst ekkert, sem þarf að vekja þína vanþóknun«, sagði eg ertnislega.

»Já, en eg þoli það ekki! Og eg er heldur ekki framar þakklátur fyrir það að hún hefir gleymt mér og sýnir mér það jafn greinilega og hún hefir gert það í kvöld!« sagði hann með æstum gremjuróm. — »Sjáðu nú til — nú hefi eg sagt það — og nú veistu það Lís!« bætti hann við í lægri róm.

Eg stakk handleggnum inn undir hans handlegg, og klappaði honum svolítið. »Kæri Hermann!« sagði eg lágt.

»Segðu ekkert núna — þá ertu væn«. Röddin skalf svolítið, og hann dró húfuna lengra ofan á ennið.

Við gengum stundarkorn þegjandi.

»Eg skil samt ekki þetta alt«, sagði hann svo loks eftir stundarpögn. »Ef hún tók sér nú þetta — svona nærri — eins og það leit út fyrir. Og svo að geta gleymt því öllu á tveimur mánuðum svo fullkomlega — ef það hefði verið einhver önnur. — En hún með sínu skaplyndi. Það er auðvitað refsíðin, sem vakir yfir mér, þótt mér finnist ekki hegningin standa í neinum stærðar hlutföllum við syndina, fyrst ekkert ilt hlaust af.«

»Eg veit nú ekki hvort þú getur alminnilega dæmt um það mál, Hermann«, sagði eg.

»Ojú, það veist þú — svona nokkurnveginn, held eg. Það þurfa engin gleraugu til þess að maður sjái að hún er algerlega læknuð — ef — það þá nokkurntíma var nokkuð, nema í myndun hennar eftir alt samau!«

»Væri ekki eins gott að spyrja hana?« skaut eg inn í.

»Sýrja hana!« Hann steinþagnaði og horfði á mig snöggvast. »Til þess að fá þá ánægju í raun og veru, sem kjaftæðið í bænum hefir einu sinni veitt mér — reglulegt hryggbrott. Það þakka eg kærlega fyrir«. Og svo herti hann gönguna, svo að eg átti mjög erfitt með að fylgjast með honum.

»Mig furðar á því Hermann«, sagði eg eftir dálitla þögn. Eg vorkendi honum og féll þetta illa hans vegna, og af því að eg þóttist viss í minnu máli, þá fanst mér rétt að gefa honum einhvern vonarneista.

»Við hvað áttu Lísu?« tók hann fram í mjög æstur. »Ekki er það til neins gagns fyrir mig, að þú sért að reyna að telja mér trú um — heldurðu virkilega að nokkur stúlka fari svona að gagnvart þeim, sem henni þykir vænt um — svo fullkomlega rólega og óþvingað — svo bölvánlega vingjarnlega og — systurlega að öllu leyti. — Nei! Eg sé betur hvað öllu líður! — Ónei, Við skulum hætta að tala um þetta, þá ert þú væn«, sagði hann þegar eg ætlaði eitthvað ofurlítið að mótmæla honum. — »Nei, það er ekki til neins! — Eg hefi farið heimskulega að, og eg fæ að drekka út á það — Það er allt og sumt«.

Við vorum komin að húsdýrunum hjá mér, og horfðum út yfir landslagið í kring — sem leit út þarna í gláða tunglskininu eins og eitthvert æfintýrland, glansandi hvítt af hólunni og tunglskininu.

»Það er að minsta kosti mjög undarlegt«, sagði hann lágt, »að hafa einu sinni haldið hamingjunni milli handanna, án þess að hafa haft minsta grun um það, — og svo í eintómri blindni eða heimsku — að þeyta henni frá sér — — Nú er ekkert við því að gera. — Maður verður bara að bíta á jaxlinn, og byrja aftur á nýjan leik, — sem best maður getur — en ekki er það sársaukalaust. — — Góða nótt, systir mín góð — soðu nú vel!« Svo kysti hann mig og eg fór inn.

Eg horfði á eftir honum, þessum háa, beinvaxna og fallega manni, þangað til hann hvarf inn í skuggann af hinna glitrandi hrímipöktu linditrjáahvelfingu við innganginn að garðshlíðinu, og allt í einu greip mig einhver ótta-blandin turðutilfinning um að máske hefði hann á réttu að standa, og eg liti allt of vongóðum augum á málið. Og ekki svaf eg mikið þá nótt. Að hugsa sér ef mér hefði skjálta. Og þótt það væri ranglátt, þá fann eg við þessa hugsun til æsandi tilfinninga af gremju við aumingja litlu Gretu. En svo kom mér í hug að eg hefði séð hana á dansleiknum, einmitt meðan hún var að dansa við borgarstjórnann, og hvernig hún þá hefði horft á Hermann,

sem stóð þá mjög þunghúinn fram við dyrastafinn, og var líklegast að gera sér miður gleðilegar athugasemdir og gagnrýningar — og eg sveiflaðist aftur á bak og áfram milli vonar og ótta enn þá ver, en þó eg hefði sjálf verið ógæfusamlega ástfangin.

Ef eg bara hefði vogað að tala við hana, eins og eg snöggvast á heimleiðinni hafði ákveðið að gera. En af því Hermann þóttist svo viss um að hann sæi rétt, þá var eg hikandi. Og svo var Fritz ekki heima, svo eg hafði engan til að ráðgast við, en andlitið á Hermann stóð mér alltaf fyrir augum eins og hann stóð síðast þarna um nóttina í tungsljósinu, og svipurinn á því kom mér til að fá verk í hjartað, bara ef eg hugsaði um það.

»Nei, eg tala við hana á morgun — það verður þá að verða útgert um málið á annan hvern veginn«. — Og með þennan ásetning sofnaði eg.

Næsti dagur var þreittándinn, og Hermann kom snemma heim til okkar, því hann hafði lofað börnunum að hjálpa þeim með að laga jólatréð dálítið til, því nú átti að nota það í síðasta skifti, áður en það fengi heiðarlega útför í eldinum. Hermann var fólur og þreytulegur. Hann hafði víst ekki sofnað betur en eg, en hann var rólegur og gamansamur og lék við börnin jafn elskuverður og hann var vanur.

En þegar við vorum í bezta gengi að klippa kassa á tréð, og binda eplin í raðir, þá kom Greta inn í salinn. Hún kom til þess að bjóða börnunum að koma heim til sín daginn eftir, til að ræna jólatréð eða gera sér gott af því, sem á því hékk, sem þau auðvitað þágu með mestu fögnuði.

Hún var svo sæt þarna, með svo heilbrigðan litarhátt í kinnum og ljósa hrokkna óviðráðanlega hárið eins og geislabaug kringum andlitið, sem augun blikuðu í með alveg óvenjulegum ljóma, svo mér fannst allt í einu eg vilja reka hana það fljótasta út og biðja hana að gera svo vel og halda sig í burtu frá okkur héðanaf, ef að Hermann hefði rétt að mæla. En þegar hann nú sjálfur tók þátt í samtalinu með okkur, með hinna mestu stillingu og ró, sem eg var alveg hissa á, og bauðst auk heldur til að gefa henni tilsógn í að búa til jólatréðskörfur og kassa, þá gleymdi eg snöggvast hefndarhug minum, einkum af því að börnin urðu svo glöð. Eg bauð henni því mjög kunnuglega að hjálpa okkur til, sem hún þáði blátt áfram og gláðlega, fór úr kápunni og tók af sér hattinn og settist að hjá okkur. Þá var hringt og stúlkann kom inn.

»Majórsfrú Willmar!«

Eg leit snöggvast hálf ráðaleysislega á Hermann. Þetta var einmitt bæjarins stöðuga umgangskjastakolla, alpekt fyrir að vera ekki sérlega nærgætin, og nú gerði hún okkur þann heiður að heimsækja okkur.

»Taktu á móti henni í fremstu stofunni. Við lokum dyrunum hingað inn«, sagði hann og leit snöggvast á Gretu, sem hafði roðnað svolítið meira þegar frúin var nefnd. Eg fór og hann lokaði dyrunum á eftir mér, án þess þó að læsa þeim. Það sem síðan bar við þar inni hefi eg eftir sögusögn Greta sjálfrar.

Pau héldu áfram með vinnu sína, og höfðu einmitt rétt byrjað að klæða tréð þegar þau heyrðu alt í einu til majórsfrúarinnar:

»Nú, nú, kæra lækisfrú mín! Hvað segið þér þá um nýju hjónaefnin?«

»Hvaða hjónaefni?«

»Ó, borgarstjórnann og hana litlu fröken Hellgren.«

Eg vissi ekki einu sinni um það.

»So-o — Jú, það er vist alveg fastgert, þó að það komi mörgum á óvart. En það er nú einmitt Greta Hellgrens sterka hlið, að gera fólk forvið.«

»Hvað á majórsfrúin við?« — »Eg var óttalega drembileg í rómnunum«, sagði Greta seinna.

»Ójú — heldur var það nú merkilegt þegar hún t. d. neitaði honum undirforinga v. Stein, svo elskuverðum og finum ungum manni og af svo góðu bergi brotnum! — Það hefði vist engum komið til hugar! Og eg verð að segja það, að eg ætlaði varla að trúa mínum eigin eyrum, þegar eg fyrst heyrði þessar fréttir. En svo kom maðurinn minn heim frá miðdegisveizlunni hjá borgarstjórnunum og hann sagði að undirliðsforinginn v. Stein hefði *sjálfur* sannað það. Þá gat eg ekki annað en trúað því. — Ekki skil eg hvað þeir sjá við þessa stelpu. — en fyrirgefið — eg ætli líklegast ekki að tala um þetta hér í húsinu. — En líklegast er það ljóminn af gullinu, sem á sinn þátt í þessu.«

Meira heyrðu þau Greta og Hermann ekki, því þá stóð eg upp og lokaði dyrunum alveg.

Majórsfrúin leit upp og varð bilt við.

»Það er þó vist enginn þarna inni, sem getur heyrt til okkar«, hvískraði hún hálf hátt.

»Ójú, hann bróðir minn og fröken Hellgren, eru einmitt að hjálpa börnunum dálítið að skreyta jólatréð«, sagði eg rólega. Það var nú fjarska ógætilegt af mér, en eg varð svo gröm við þessa ófinu gömlu pvaðursskjóðu, þótt eg ekki tryði einu einasta orði af þessari trúlofunarsögu, og svo var eg alveg viss um að ef nokkur hlutur í heiminum gæti lagað ástandið milli þessara tveggja, þarna inni, þá var það *þetta*, að eg gat pagað. Mig langaði mest

til að gráta, en kerlingin var svo takmarkalaust hlægileg í vandræðum sínum þarna, að eg varð að hlægja, þótt mér væri sannarlega ekki hlátur í hug. Hún kvaddi nú von bráðar, til þess að geta létt af sér nýjustu fréttunum í næsta húsi. En hvernig þær hljómuðu í hennar munni veit eg ekki, og hefi aldrei reynt að grafast fyrir það síðan.

En það var nú ekki um mig og majórsfrúna, sem eg ætlaði að tala, heldur þessi tvö umtalsefni þarna inni í salnum.

Hermann stóð einmitt upp í tröppunni hjá jólatrénu og Greta stóð þar hjá og hélt á því, sem hann átti að hengja á jólatréð. Þegar borgarstjórninn var nefndur, þá hætti hann snöggvast og hendin sem var að festa sænska flaggið í toppinn, hristist dálítið, en svo hélt hann áfram sem ekkert hefði iskorist.

»Er þetta rétt?« sagði hann rólega og horfði á flaggið.

»Nei, það er sannarlega ekki. Það eru ein stór ósannindi frá upphafi til enda«, sagði Greta með grátinn í hálsinum.

»Hvað?« sagði hann og leit snöggvast mjög furðulega niður á hana ofan úr háu riminni, sem hann stóð í. Hann fullyrðir enn í dag að hann hafi ekkert heyrt, en Greta fullyrðir að það sé ómögulegt, því majórsfrúin hafi talað í svo háum og hvellum róm, heldur hafi þetta bara verið illgirni af honum að láta ekkert heyra.

»Jú, það er alveg rétt«, svaraði hún þá aftur stutt í spuna og kuldalega róleg.

Svo heyrðu þau næstu hriðina um hryggbrolið. — Hermann hafði farið ofan úr stiganum og stóð nú með marglita kúlu í hendinni og horfði upp á tréð til að sjá hvar henni yrði bezt komið fyrir.

»— að það kom til orða þar, og undirforingi v. Stein sannaði það *sjálfur*« — þetta heyrðu þau greinlega, því börnin höfðu farið fram, og þau voru alein inni.

Hermann vóg kúluna nokkrum sinnum í hendinni, svo kreysti hann hana saman alt í einu og fleygði pörtunum á borðið og gekk út að glugganum. Greta stóð grátkyr og horfði á hann. (Þá var það, sem eg lokaði salsdyrunum).

»Er þetta líka gabb — núna?« spurði hún seinlega.

Hann snéri sér alt í einu við, horfði beint framan í hana og sagði: »Nei.«

»En því — gerðuð þér þá það sem þér gerðuð, og því sögðuð þér þetta? — Það var alls ekki satt?«

»Ónei, en eg laug ekki heldur. Eg lofaði þeim bara að trúa því!«

»Mín vegna?«

Húsmæður!

Nú í dýrtíðinni vilja allir spara, en sitt er það á hvern hátt, og oftast verður lítið úr sparnaðinum, af því að oftast er hugsunin að spara matinn í stað þess að spara peningana, sem látnir eru fyrir hann.

Beztu sparnaðaráðið er:
að kaupa matvörur þar sem þær eru
bestar og ódýrastar.

En það er áreiðanlega í

„**Liverpool**“

og kaupa þar alltaf, á því sparið þér
margan eyririnn og margt ómakið.
Amerísku vörurnar góðu fást aðeins í

„**Liverpool**“

Sími 42.

»Ójá. — Það var víst ekki of mikið, fröken Greta. — En reyndar gæti það eflaust, sem þá var ekki alveg satt, orðið það núna, ef eg« — sagði hann með dálitilli beiskju.

»Hvað eigið þér við? Verið þér svo vænn að tala alveg út, liðsforingi v. Stein!«

»Ef eg legði þá spurningu fyrir yður núna, sem menn héldu að eg hefði þá lagt fyrir yður.

Þau horfðust augnablik í augu. Hermann hálfprjósku-póltalega, og Greta með stóru galopnu augunum, sem eru svo einkennileg fyrir hana þegar hún verður gripin af einhverju.

»Eruð þér þá — alveg viss um það« — sagði hún loks mjög lágt.

Hann varð náfölnur.

»Greta« —

Og svo kann eg ekki þessa sögu lengri.

Þeir af kaupendum Kvennablaðsins

sem skift hafa um heimili, eru
bednir að láta útg. vita það
sem fyrst.

Mikið úrval af Sinn- hönskum,

af ýmsum litum, bæði
svörtum og hvítum, komu
með síðasta skipi.

kr. 2,00 parið.

Egill Jacobsen.

Kaupendur Kvennablaðsins

eru vinsamlega mintir
á, að gjalddagi blaðs-
ins var 1. júlí, og væri
útg. því mjög kært að
borgun fyrir það yrði
greidd sem fyrst, eink-
um fyrir eldri skuldir.

EDINBORG. EDINBORG.

Nýjar vörur með hverri ferð.

Í Vefnaðarvörudeildina

*komu miklar birgðir af nú með Ceres: Ripstau margir litir,
Cheviot, Lérest margar tegundir frá 20--65 au., Gardinutau,
Nærjatnaður, Flauel margar teg., Milliskirtutau,
Ilmvatn og margt fleira,*

Í Glervörudeildina:

*Bollapör, Diskar djúpir og grunnir, Steikarajöt, Könnur,
Eggjabollar o. m. fl.*

EDINBORG.
